

Pieśń o Januszu Korczaku

Gdy, jak czarną żałobną opaskę z ramienia,
Z okien zerwą wojenne kiry zaciemnienia,
I światła, jak więźniowie z bram rozbitej turmy,
Runą w miasta ulice, a zwycięskie surmy
Zagrają z wież wysokich i kościelne dzwony
Walić będą, bić, jęczeć, jakby spiż szalony
Chciał się zerwać ze szczytu strzelistej dzwonnicy
I potoczyć się z tłumem po gwarnej ulicy,
Gdy się miasto rozszumi, rozfaluje hymnem,
Gdy neony jak duchy migotaniem zimnem
Wbiegną w ciemne litery i szyldy ożywią,
Gdy cisi się ośmielą, nieśmiały roztkliwią,
Przycisną się do piersi i wybuchną szlochem,
Możni zejda łaskawie bratać się z motłochem,
I gdy ruszy przez miasto pochód gwarny, strojny,
Radować się tą wieścią, że już nie ma wojny,
Że Bóg nam dał zwycięstwo — gdy się tłum potoczy,
Nie mieszaj się z tym tłumem. Ręką zakryj oczy
I chociaż źre poczujesz, co spływa po dłoni
Rękę drugą zaciśnij na żołnierskiej broni,
A serce jak dłoń ściśnij — nasycić je cierpieniem,
Abyś się nie dał złamać serdecznym znużeniem.
Patrz. Inny pochód idzie miasta ulicami,
Niebem płynie jak chmura i krwawymi łzami
Pada na tę sztandarów rewię uroczystą,
Na odświętne mundury, i tą krwią błotnistą
Upodabnia się pochód, co zamarł w bezruchu
Do ciągnących po niebie widziadeł i duchów.
To nie zjawy pomarłych i pomordowanych,
Zagłodzonych, dręczonych, żywcem pogrzebanych,
To nie tylko najbliższych twoich widma blade,
Lecz duchy całych ludów zdanych na zagładę.
Więcej ich już na niebie niżli nas na ziemi
I choć mówić nie mogą ustami czarnemi,
Cieniem się krwawym kładą na światła jaskrawe.
Na oświetlony Londyn, na jasną Warszawę.
Przez te dzwony, sztandary, mundury i blaski
Idzie cień. Janusz Korczak, ten lekarz warszawski
Prowadzi poprzez getto dzieci z sierocińca,
Dwoje ich wziął na ręce i wyszedł z dziedzińca,
Jak ten, co na Golgotę krzyż dźwigał mozolnie,
Idzie na miejsce kaźni. Idzie dobrowolnie.
Wracaj — wracaj z uporem do miejsc egzekucji,
Ucz się imion — żołnierz przyszłej rewolucji —
Imion tych, którzy kiedyś wstana nieśmiertelni
Z grobów Wawra i z piasków palmirskich cegielni
Nie o katach pamiętaj ani o mordercach.
Ale o tych nad miarę umęczonych sercach.
Nie płacz nad ruinami, ale policz, który
Mur jeszcze runąć musi, jakie zburzyć mury.
Nie statwę zwycięstwa czy sztandar pierwszeństwa,
Ale dźwignij zhańbiony łachman człowieczeństwa
I podnieś go wysoko — niechaj płynie góra
Ta chorągiew, na której nakreślisz purpurą
Serce — ten znak bolesny — emblemat ubogi —
Gdy pójdziesz świat budować, nowe mościć drogi.